

□ DE JONGELING □

DOOR ROEL HOUWINK.

En zij, hem verlatende, zijn allen gevloten.
En een zeker jongeling volgde hem, hebbende een lijnwaad
omgedaan over het naakte lijf, en de jongelingen grepen hem.
En hij het lijnwaad verlatende, is naakt van hen gevloten.
Markus XIV : 50—52.

I.

HET woud ontving hem. Als een aangeschoten vogel tuimelde hij tusschen de zwiigende stammen. Machteloos zonken zijn ranke beenen in het mos. Een breede schaduw overdekte zijn naaktheid. Hij lag brandend aan de aarde, maar de stilte sloot zwaar om het bonzen van zijn hart en overmante zijn bloed. De oogen verloren het groene looverlicht, in den droom ontbloeiend tot den duisteren gloed van Christus' leed in Gethsemané. Hij, de eenige, die met God en den Nazarener te samen was geweest in den hof, diep verscholen onder de harde olijf-bladeren ! Een stormvlaag had de vruchten opengeslagen tegen zijn lendenen....

De droom dreef hem recht voor het onbeschat Aangezicht. Wat hij verraderlijk aanschouwd had, werd hem nu zonder achterhouding voorged: het afstand doen, het eenzaam worden.... Niet anders dan de spiegel van het einde was deze smart, niet anders dan het dorre, ritselende blad, dat neerstrijkt ter gezetter tijd; maar ook: God, wellend als een ontstuimig water uit het geblakerd hart der laatste menschelijke verlatenheid.

Hij ontwaakte met verschroeide lippen en sloop angstig terug, in den blauwen schemer gehuld. De struik-doornen lieten hem ongemoeid. Toen hij de vlakke bereikte, hadden de avondnevelen den grond los gespoeld onder zijn voeten. Niemand herkende hem. Hij klom naar den zolder: zwevend. Wikkeld zich in zijn kleeren. De sterren ruischten en hielden hem slapeloos.

Op het nachtelijk erf twistten twee knechts over den koning der Joden.

II.

Het kruis richtte zich schuchter op tusschen de anderen. Hij zag het moede hoofd en de gekwelde handen sidderen. Een vrouw wentelde krijschend in het stof voor den spot der soldaten. Het licht van den hemel minderde. Tegen de uitgestulpte schouders kroop de doodsschaduw omhoog.

In zijn eigen krimpand lichaam wrong zich de pijn. Zijn vuisten vielen open.

Blindelings ving het bliksemen aan. Hij bukte zich onder de doffe mokerslagen van den donder. Langs hem vloten de menschen in den dreunenden regen.